

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci stěžovatele **P. P.**, zast. advokátem Mgr. Karlem Hnilicou, se sídlem AK Lublaňská 40, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, o kasační stížnosti stěžovatele proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2003, č. j. 4 Cad 72/2003 - 16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce – nyní stěžovatel - žalobou podanou u Městského soudu v Praze požadoval zrušení rozhodnutí žalovaného, který rozhodnutím ze dne 30. 5. 2003, č. j. MHMP SOC 69415/03 zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5 ze dne 11. 4. 2003, č. j. 708/2003 o odejmutí dávky sociální péče ve výši 3 690 Kč s platností od 1. 12. 2002. Městský soud v Praze žalobu odmítl shora uvedeným usnesením, a to z důvodu její opožděnosti s tím, že napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 5. 6. 2003, avšak žaloba byla podána až dne 16. 9. 2003.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Důvod spatřuje v tom, že v poučení správního orgánu bylo uvedeno, že jde o rozhodnutí konečné, aniž by byl poučen o možnosti podat správní

žalobu k soudu. Proto, na základě nesprávného poučení správním orgánem, podal žalobu opožděně, avšak soud I. stupně ji nezákonně odmítl.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Usnesením krajského soudu byl odmítnut návrh stěžovatele dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. z důvodu opožděného podání. Nejvyšší správní soud má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném podanou kasační stížností z úřední povinnosti.

Není sporu o tom, že řízení ve správním soudnictví je plně ovládáno zásadou dispoziční a je na žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, podá žalobu u soudu či nikoliv. Je pouze na žalobci, aby v případě, kdy se bude domáhat ochrany svých práv žalobou u soudu, tak učinil v zákonem stanovené lhůtě, v této žalobě jasně vymezil, které výroky správního rozhodnutí napadá a v žalobních bodech pak specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 s. ř. s.).

Možnost napadení pravomocného správního rozhodnutí a zejména možnost jeho zrušení soudem je bezesporu určitým zásahem do principu právní jistoty. Proto zákon stanoví, že žalobu je možno podat v poměrně krátké lhůtě podle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s., ale i to, že jen v této lhůtě je možno žalobu rozšířit, resp. uvádět další žalobní důvody (§ 72 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Ze spisového materiálu vyplynulo, že rozhodnutí žalovaného správního orgánu, jež se týkalo výlučně stěžovatele, nabylo právní moci dne 5. 6. 2003, lhůta k podání žaloby počala běžet dnem 6. 6. 2003 a skončila patnáctým dnem, tj. 20. 6. 2003. Žaloba byla sepsána dne 10. 9. 2003 a k Městskému soudu v Praze byla doručena dne 16. 9. 2003; k této písemnosti je přiložena obálka s podacím razítkem pošty ze dne 12. 9. 2003. Žaloba tak byla podán zjevně opožděně a tuto skutečnost stěžovatel nikterak nezpochybňuje. Jeho výtka směřuje k postupu soudu, který měl vycházet z faktu, že stěžovatel nebyl o možnosti podat správní žalobu poučen správním orgánem.

Zmeškání lhůty však nebylo způsobeno nesprávným poučením ani nezákonným postupem žalovaného, neboť ze správního řádu (zák. č. 71/1967 Sb.), jímž se při vydání rozhodnutí řídil, nevyplývá povinnost poučovat o opravných prostředcích, které stojí mimo sféru správního řízení, totiž o možnosti podat žalobu k soudu podle soudního řádu správního (zák. č. 150/2002 Sb.). Nelze proto soudu vytýkat, že svým postupem, když žalobu považoval za opožděnou, odepřel stěžovateli přístup k soudu a právo na projednání její věci.

Stanoví-li ust. § 72 s. ř. s. lhůtu k podání žaloby, jejíž prominutí kogentně ve čtvrtém odstavci vylučuje, nelze v řízení před soudem postupovat ani podle ustanovení § 40 odst. 5 s. ř. s., neboť soudu moderační právo stran běhu této lhůty nepřisluší. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud se odmítnutím návrhu stěžovatele postupem podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nezákonnosti nedopustil, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení

úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 27. června 2005

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu